

Pertot

Li acaronàvem els dits i les parpelles adormides

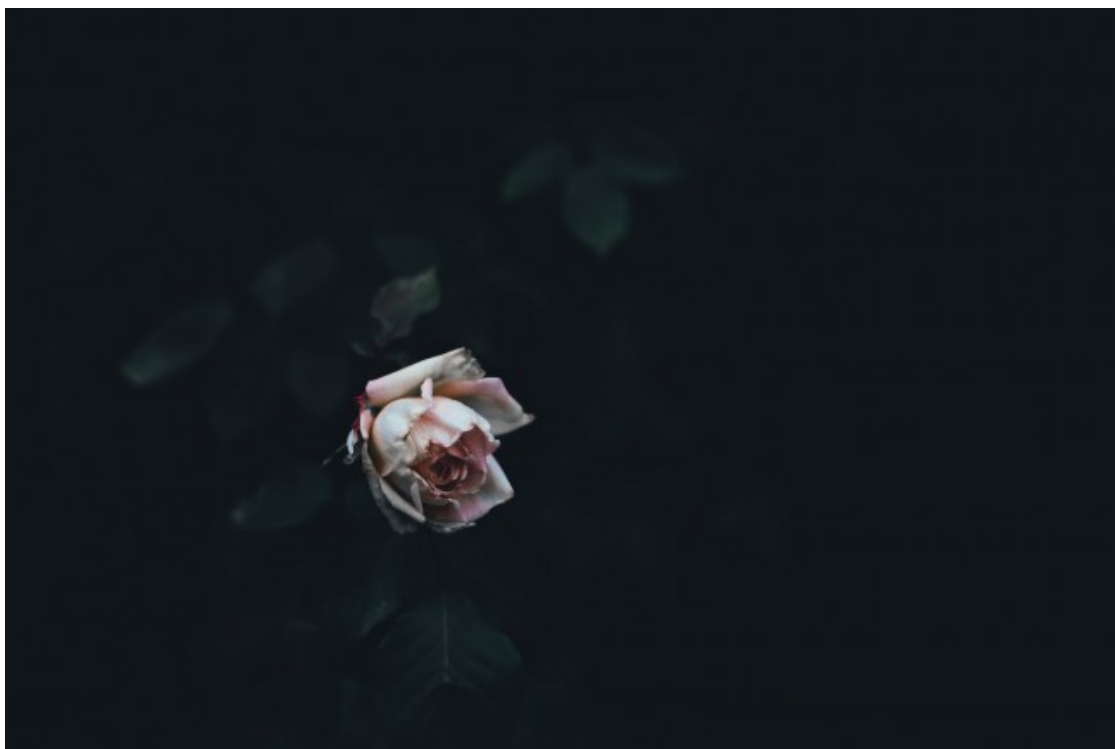

Foto: Annie Spratt

Deixar-la en terra i sobrevolar-la unes hores més tard sentint que és pertot, que és endins. Hem mesclat cendres i terra amb les nostres pròpies mans, les mateixes que es van paraitzar fa uns mesos sostenint-li el pes del que ara era, del que encara no podíem assumir que fos. Hem mesclat cendres i terra amb les mateixes mans amb què li acaronàvem els dits i les parpelles adormides els tres dies i les tres nits que va transitar per no sabem quin territori abans d'anar-se'n. *I s'avia, quant pesa, ara?*, pregunta la neboda. Gairebé gens, li dic, ara és un vestit lleuger que deixem en terra, al peu d'una planta sense nom que fa flors vermelles encara a la tardor, perquè el seu record també voli lleuger, perquè no ens pesi com fins ara als músculs i a les costelles i no ens enredi filferros de malsons a les pestanyes.

S'avia no pesa, ara, li dic. Avui ja no. I sí, potser li va fer un poc de mal morir-se, perquè morir de vegades deu fer mal, com fa mal néixer alguns cops, però potser no, potser va ser suau, potser de vegades és suau com ho són alguns parts senzills com un somriure, fàcil com un passeig calmós un dia qualsevol de primavera. Morir -anar morint- deu costar prou algunes vegades, com costa alguns dies deixar enrere l'illa per tornar al brogit de la ciutat, com costa alguns vespres dormir tota sola en el silenci del pis. Potser fa mal, de vegades, morir-se, pel que deixes i no saps com amollar, per més que hagis volgut de debò anar-te'n, per més que hagis dit *Estoy muy cansada*, per més que hagis preferit anar-te'n del tot abans que oblidar del tot, deu ser dolorós alguns cops morir com ho és de vegades néixer per més que vulguis trepitjar el món amb ànsia. No peses, avui, mare. Et deixem en terra amassant la terra i sentim que ets pertot, que ets endins. I

respirem en tu.

* text publicat al blog La vida té vida pròpia (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com/>) .